

EL MES DE JULIOL A CATALUNYA

De les moltes fires, festes, concursos, aplecs, romiatges i d'altres celebracions de les quals podríem parlar en aquest mes de Juliol, vegeu el butlletí de nº46 a : http://www.catalonia.com.br/download/InfoCatalonia/InfoCatalonia_46_cat.pdf , citarem, en aquest butlletí i degut a la seva importància folklòrica, els següents:

Escaldàrium

Caldes de Montbui (*el Vallès Oriental*)

L'Escaldàrium és, malgrat la seva recent història, una de les cites festives més esperades per bona part dels calderins. Aquest esdeveniment té lloc a mitjans de juliol i té com a elements principals el foc, l'aigua, un espectacular desplegament pirotècnic i una esplèndida música d'un compositor local.

Festes del Quadre de Santa Rosalia

Torredembarra (*el Tarragonès*)

La vila de Torredembarra celebra, cada 14 i 15 de juliol, una celebració votiva en honor a Santa Rosalia, una santa d'origen italià a qui s'atribueix la virtut de fer desaparèixer la pesta del poble al segle XVII. La festa compta amb la participació de l'extensíssim seguici popular d'aquest municipi tarragoní.

Festa dels Elois

Berga (*el Berguedà*)

Cada tercer cap de setmana de juliol, Berga s'omple de genets i cavalcadures disposades a rebre una benedicció popular que consisteix en el llançament de galledes d'aigua des de balcons i finestres dels carrers per on passen. S'hi celebra la Festa dels Elois, dedicada al patró de l'antic gremi dels treballadors del ferro.

Festes dels barris o del Pa Beneït

El Vendrell (*el Baix Penedès*)

Aquesta celebració, que té lloc consecutivament als diferents barris de la ciutat durant una setmana, té per protagonistes a les parelles de joves ben guarnides que porten coques a beneir, la crema de diverses falles satíriques al·lusives a l'actualitat de cada barri i els sopars de veïns que ocupen els carrers per sopar

junts

Festa del cava

Prades (*el Baix Camp*)

Els quatre gals de bronze de la font renaixentista de la Plaça Major de Prades ragen, només una nit, la del tercer dissabte de juliol, cava en comptes d'aigua. Hi acudeix el jovent del poble i també d'altres poblacions de la comarca a passar alegrement la nit, a beure, ballar i ruixar-se amb el cava que hi brolla sense parar.

L'

Celebra, enguany, els seus vint anys de fundació

L'“**Associação Cultural Catalonia**” celebrarà, el proper 9 de Novembre de 2010, els seus vint anys d'existència.

Cal recordar, pro, que aquesta associació es, l'únic casal català al Brasil i l'hereva dels diversos casals que hi hagué des de molt de temps enrere.

Es per això, que com a commemoració d'aquesta data, volem fer un rapit recorregut per l'història dels Casals catalans a São Paulo.

Si el primer Casal, com veurem, va ésser fundat a finals de l'any 1916 el que estem commemorant es encara mes important doncs estarem celebrant els 94 anys de la presència, organitzada en societat, dels Catalans a São Paulo.

Vegem doncs tot seguit quelcom sobre aquets fets doncs ens ensenyaran que no sols es reunien si no que també tenien, des de l' inici, el desig de donar a conèixer la nostre cultura.

Així doncs, per a donar a conèixer el desenvolupament d'aquest grups passarem a posar-ne, als propers Butlletins, un capítol a cada mes fins a concloure amb la situació actual en el Butlletí de Novembre.

El desenvolupament del treball tindrà el següent esbós:

1ª Part – Els inicis - *Juliol*

2ª Part – la llavor va creixent... - *Agost*

3ª Part – D'altres associacions - *Setembre*

4ª Part – Continua l'història del centre... - *Octubre*

5ª Part – Ja som a la seu actual... - *Novembre*

Primera part – Els inicis

Cal remarcar que, com diu en Flerts Nebó, “No es pas tan fàcil, com pot semblar, escriure sobre els “CENTRES CATALANS” a São Paulo, ja que no n'hi ha registres coneguts, sobre la seva història”. Tenim coneixement de que n'existiren, a la nostre ciutat i durant las diverses èpoques, mes d'un, coincidint o no en la seva existència activa. De totes maneres el que em pogut esbrinar, fins ara, ens permet fer aquest recorregut històric.

1916 – Seguin doncs de les mans del Dr. Flerts Nebó ens topem amb el fet de que el primer centre va ésser fundat l'any 1916 o inicis del 1917 al carrer “do Carmo”. Inicialment denominat “*Centro Artístico Catalão em Gay Saber*” passa després a tenir per nom “*Centro de União Catalã*” i allà va estar fins a finals del 1929 o inicis del 1930. Foren anys de força activitat doncs varen aconseguir formar un coral a l'estil de l'Orfeo

Català de Barcelona i hi havia també un conjunt de teatre que feia representacions abans dels balls en les festes que es programaven. Amb la enderrocada del local i la seva conseqüent transferència provisòria, el nombre de membres va minvar fins que va acabar desapareixent. Com ens diu la Maria Rosa Voltes, allà pel 1947, les reunions de Catalans varen començar a casa seva, al carrer Tamandare, com a reunions d'amics i coneguts, i fent-hi les seves trobades. Al mateix temps es preparava la formació d'una altre entitat.

1930 – Centre Català Republicà: Entitat política fundada a São Paulo (Brasil) el gener de 1930. Promogut per el prestigiós arquitecte Jaume Pladevall, que en fou el primer president, defensava la independència de Catalunya en la forma de República Catalana. Altres directius de l'entitat eren Francesc Bordes, Ricard Canela, Francesc Falva, Fèlix Garcia, E. Rosó Roca i A., Meléndez Colomines. Tenia l'estatge a la Rua do Carmo, 25

1948 - CATALONIA. “Sociedade Paulista de Cultura Catalana”: Fundada el 1948 a São Paulo per 25 socis vinculats al manteniment de la cultura Catalana durant l'exili. Entre altres, intervingueren en la fundació Felip Mestre Jou, Flerts Nebó, Jaume Pladevall, Enric Roso i Pasquet i Miquel Roca i Corominas.

Els objectius fundacionals de l'entitat foren de propagar, difondre i defensar la cultura catalana i reunir els catalans per oposar-se al poder polític espanyol. Les seves activitats principals foren festes populars, ballades de sardanes, actuacions de l'esbart dansaire, conferències, teatre, entre d'altres; també s'encarrega de l'organització del “Jocs Florals de la Llengua Catalana” (1954), i edità algunes publicacions periòdiques:

Germanor Catalana (São Paulo-1948) Feta en català és la primera publicació catalana del Brasil. Ciclostilada per Lluís Busquets, tenia com adreça un codi postal a nom de Felip Mestre Jou, va ser potser l'aglutinador per la fundació de la societat. Referències: *La nostra revista* de Mèxic, número 33-34, del setembre-octubre de 1948. informació oral de Ramir Sanz, de Granollers.

Catalonia (1949)- Fet en català i portuguès, duia articles literaris, poemes, noves de societat, esports i receptes de cuina, Eren dos butlletins, el català posat dins el portuguès. El dirigia En Jaume Fló, que també n'era redactor; el director secretari era En Joan Voltas.

El número 1 surti el juny de 1949, i hi ha un número 4 del desembre del mateix any. Tenia de sis a vuit pàgines de 32,7x24, impreses a tres columnes i amb anuncis; feia constar que la distribució era interna i gratuïta. L'adreça de la redacció i l'administració

era a la Rua López Coutinho, 142, torre 9-2321. Es proclamava com a “progressista i apolítica”. CEHI: 2-4.

Barcelona (1951). Feta en portuguès del número 1 a l'11; a partir del 12 és bilingüe català-portuguès. El número 1 surt el 15 d'abril de 1951, del nº 16 en tenim un original (veure il·lustració), el número 20 Març, Abril i Maig de l'any 1953 es una edició extraordinària del III aniversari i el 23 el tenim imprès amb capa a dos colors,. Els números de l'1 a l'11 eren ciclostilats i a partir del 12 són impresos. Referència: relació de Fivaller Seras i arxiu Catalonia.

L'entitat es finançà mitjançant quotes mensuals dels socis amb algunes aportacions extraordinàries. En van ser successivament presidents Flerts Nebó, Antoni Bidin, Pedro Pincirolli, Xavier Faus i Esteve, Francesc Puig i Jaume Cuadrat i Realp.

Durant set anys d'existència el local de l'entitat es traslladà per diversos domicilis algun d'ells fins i tot locals particulars dels socis fins que finalment aconseguí local propi al carrer Conselleiro Nebias, 217 (1950). Arran de l'expansió del nombre de socis es traslladà a la rua del Conselheiro Furtado, 684 on funcionà fins al 1955, que l'entitat es transforma en el Centre Català de São Paulo....

Nota de la redacció: Cas que algun dels lectors tingui mes dades o fotografies il·lustratives d'aquesta època l'hi agraiem infinitament ens ho faci arribar i, si axis o vol, els originals l'hi seran retornats tan bon punt en fem copia electrònica, també en farem constar qui ens ho ha trames en futures publicacions si axis o desitgen.

Notícies de l'“Associação Cultural Catalonia”

Vegi la nostre programació actualitzada a la nostra Web: www.catalonia.com.br

Conferències sobre Catalunya

El dia 26 de Juny tingué lloc la quarta xerrada sobre Catalunya com a seqüència de la sèrie iniciada el passat 27 de Març.

Aquestes xerrades es faran els últims dissabtes de cada mes, amb una durada de mes o menys 40 minuts, entre la primera i la segona classe del curso de català, per tant de les **15:40** (tres quarts menys cinc de quatre) **a la nostre seu.**

La primera (27/03/10) fou sobre Geografia (física, política e econòmica); la segona (24/04/10) sobre Cultura (Pintura, arquitectura, dibuix, literatura, música...); la tercera (29/05/10) sobre l'Historia da Catalunya; la quarta (26/06/10) va esser sobre el Cinema a Catalunya.

Amb motiu de les vacances de les classes de català la propera tindrà lloc tan sols L'últim dissabte d'Agost.

Marquin, doncs, a la seva agenda: **28 d'Agost a les 15:40h a la Seu del Catalonia**
II xerrada sobre EL CINEMA A CATALUNYA.
Tot hi estar dirigides, de manera especial, als alumnes del curs de català, hi esteu convidats tots aquells que tingueu algun interès pel tema.

Cinefòrum al Catalonia

El dia **25 d'Abril** (diumenge) s'inicià aquest nova activitat, que continuarà els propers mesos, sempre a l'últim diumenge del mes, a les **16:00h.** (quatre de la tarda)
La primera pel·lícula projectada fou **"Tres dies amb la família"** de la directora **Mar Coll.**
La segona el **30 de Maig**, també a les quatre de la tarda fou **"Ficció"** del director **Cesc Gay**,
la tercera **27 de Juny** va esser **"L'Illa de l'Holandès"**.

Els tres esdeveniments varen esser un èxit, i no tan sols per l'excel·lència de les pel·lícules, sinó també i principalment per la participació dels presents al fòrum posterior a la presentació de les pel·lícules.

Permeteu-nos recordar que l'esdeveniment consisteix en la projecció d'un film, relacionat d'alguna manera (per l'autor, el tema, el local on va esser filmat... etc.), amb Catalunya.
L'esdeveniment es divideix en tres parts: **a)** una ràpida presentació, **b)** la projecció, **c)** un temps final, d' aproximadament 30 minuts, per opinions i comentaris.
Aquest esdeveniment, mensual, s'adreça principalment als alumnes de català i als aficionats del cinema em general. Seran seleccionats films en que l' idioma sigui el català i els sos títols em castellà o be al contrari. Dintre de les possibilitats, es procuraran pel·lícules inèdites a les sales brasileres i reproduïts en DVD.
La projecció es farà en el nostre teló.

La pel·lícula proposta per el proper 25 de Juliol es:

"53 días de invierno"

Sinopsi

Tres personatges es troben una nit d'hivern en una parada de autobús: Mila (Mercedes Sampietro), una professora que ha tingut un any de baixa després de passar per una agressió per part d'un dels seus alumnes; Celso (Alex Brendemühl), guarda jurat, casat, pare d'un fill i amb greus problemes econòmics, a punt de saber que serà pare, però aquest cop de bessons; i Valeria (Aina Clotet), estudiant de violoncel, amb una contorbada relació familiar i amorosa. Els tres personatges iniciaran un viatge a la deriva que els portarà a enfrontar-se amb les seves pors i

frustracions, i a prendre cadascun una decisió al límit que transformarà les seves vides.

Informació General

Direcció: Judith Colell.

País: Espanya.

Any: 2006.

Durada: 91 min.

Gènere: Drama.

Interpretació: Mercedes Sampietro (Mila), Alex Brendemühl (Celso), Aina Clotet (Valeria), Maria Pau Pigem (Àngela), Monserrat Salvador (Dolores), Silvia Munt (mare de la Valeria), Joaquim de Almeida (Hugo), Celso Bugallo (vagabund), Abel Folk (pare de la Valeria).

Guió: Gemma Ventura.

Producció executiva: Quique Camín.

Fotografia: Sergi Gallardo.

Muntatge: David Gallart.

Direcció artística: Lluç Castells.

Vestuari: Maribel Salvans.

Estrenada el: 26 Octubre 2007.

Comentari

Podríem dir que aquest pel·lícula parla de l'abandó. D'abandonar la parella, d'intentar-ho, pensar-ho..., o be d'esser nosaltres els abandonats. De les conseqüències d'abandonar el teu propi fill, del moment en que ens decidim abandonar la casa dels nostres pares, o del abandó que sofreixen les persones grans. Incloent-hi l'abandó dels animals, ja que que el periple vital dels seus protagonistes comença, precisament, en el moment en el que veuen *que un gos està sent abandonat*.

També podríem dir que aquest film parla d'aquets moments clau en la nostra vida en los que em de prendre unes decisions prou difícils de prendre. Aquells moments en les que veiem que les nostres relacions o professions no funcionen, tal vegada perquè ja no fan sentit. D'aquell punt en el qual sentim que em de caviar d'aires o inquietuds, para poder retrobar un sentit a tot allò que fem i amb qui ens relacionem. D'aquell moment en que no hi ha alternativa, o en el millor dels casos, existeix però es casi impossible d'esser abastada.

Podríem destacar encara que aquesta pel·lícula porta a unes interessantíssimes reflexions sobre la soledat, de témer-la i de tolerar-la, fins i tot estimar-la una cop hi estem acostumats. Que cria unes situacions molt treballades par plantejar-nos aquest etern dilema amagat que tenim quan vivim amb algú. Sempre hi ha coses que ens molesten de la persona o persones amb les quals convivim. De si som sers socials o realment som individualistes i poc tolerants amb el pròxim, el veí i l'altre.

Val assenyalar que aquesta pel·lícula segueix el destí d'un petit grup de personatges durant 53 dies d'hivern tal i com s'anuncia en el títol, 53 dies plens de fred a l'exterior, i gelats a l'interior de cadascú. 53 dies realment durs on les bones notícies brillen per la seva absència, però dies que, al cap i a la fi, tots hem hagut de viure en algun període de les nostres vides. 53 dies en els quals ens em sentit perduts, i ens em plantejat les idees mes descabellades per tal de no continuar sentin-nos tan malament. 53 dies en els que hem comes errors i en que hemos perdut persones importants a la nostre vida, que tal vegada no puguem recuperar mai mes.

La recomanem a tots els que sempre estan disposats a aprendre i a experimentar, qualsevol que sigui l'experiment. Als que desfruiten interpretant arguments, situacions i inclús silencis. Als seguidors del cinema francès, a tots aquells que els continuï agradant aquest estil de narració i filmada i a tots els que, en definitiva, no s'encaixen en cap costat. Aquí s'hi trobaran encaixats.

Marquin, doncs a la seva agenda: **25 de Juliol a les 16:00h a la Seu del Catalonia,**
CineFòrum amb la pel·lícula **“53 días de invierno”**

Dirigit, especialment, als alumnes del curs de català, hi esteu convidats tots aquells que tingueu algun interès en cinefòrum i cinema en general.

Cuina

D'altres Notícies i raconet del Lector

Més de mil catalans s'estableixen a l'estranger el passat mes de maig

Barcelona, 22-06-2010

Un total de 1.190 catalans s'han donat d'alta al CERA (Censo Electoral de Residentes Ausentes) durant el passat mes de maig, el que indica que s'han establert a viure a l'estranger. Actualment, la xifra de catalans inscrits al CERA és de 129.133 persones, de les quals 99.151 procedents de la demarcació de Barcelona; 11.050 de Lleida, 9.533 de Tarragona i 9.399 de Girona.

A aquesta xifra cal afegir els menors de 18 anys (gairebé trenta mil persones), els catalans residents a d'altres comunitats autònomes de l'Estat espanyol (una mica més de dues-centes mil persones), i les persones que han adoptat la nacionalitat del país d'acollida. Tot això eleva la xifra estimada de catalans residents a l'exterior a 410.000 persones.

Federació Internacional d'Entitats Catalanes
www.fiecweb.cat

Inscripció al cens electoral de residents absents (CERA) per a poder votar a les eleccions al Parlament de Catalunya 2010

Barcelona, 22-06-2010

La Llei del Règim Electoral General disposa que per a cada elecció el cens electoral vigent serà el tancat el dia primer del mes anterior al de la data de la convocatòria. Les oficines consulars han d'enviar a les oficines del cens electoral, abans del dia 1 de cada mes, la informació de les variacions que s'han de reflectir en el cens electoral (altes, baixes, defuncions, canvis de domicili, etc.), a efectes que es pugui actualitzar mensualment el cens, actualització que estarà disponible el dia 1 del mes següent.

Això significa que sí les eleccions al Parlament de Catalunya se celebressin durant el mes de novembre es convocarien a finals de setembre de 2010. Vol dir que s'utilitzaria el cens tancat el dia 1 d'octubre de 2010. En termes pràctics, i ateses les gestions que són necessàries per als procediments estadístics d'actualització, el cens electoral vigent per les eleccions autonòmiques seria l'actualitzat **durant el mes de juliol de 2010.**

Els catalans residents a l'estranger només podran votar si estan inscrits en el CERA. Qui no hagi procedit a la inscripció consular no podrà votar. Qui no estigui encara inscrit, s'ha de presentar al Servei del Cens del Consolat corresponent per formalitzar la

seva inscripció en el CERA, indicant la província i el municipi als quals vol estar inscrit. **Si teniu interès en votar a les eleccions del Parlament de Catalunya és important inscriure's ara, després a pocs dies de les eleccions i per molt motivats que esteu, serà totalment impossible.**

La Federació Internacional d'Entitats Catalanes (FIEC) recomana a totes les entitats que comuniquin als seus membres que els residents a l'estranger que no estan inscrits ho facin tan aviat com sigui possible, de manera que puguin assegurar-se votar, si les eleccions es fan al novembre (o encara més si acabessin anticipant-se). És també molt important que l'elector ja inscrit comprovi, amb antelació, que les seves dades d'inscripció en el CERA són correctes i, especialment, la dada corresponent al domicili, l'adreça on desitja rebre la correspondència. Si aquesta dada no consta correctament en la inscripció en el CERA, l'elector podria no rebre la correspondència electoral que se li envia directament des de l'Estat espanyol (paperetes i sobres de votació).

La comprovació de les dades d'inscripció en el CERA pot fer-se en qualsevol moment, però és especialment important fer-la quan es convoca un procés electoral. Un cop convocades unes eleccions i a partir del sisè dia posterior a la seva convocatòria, els consolats estan obligats a exposar les llistes del cens electoral vigent pel procés electoral convocat, perquè els electors puguin presentar reclamacions. Finalitzat el termini d'exposició de les esmentades llistes del cens electoral, ja no es pot admetre a tràmit –fins un cop celebrades les eleccions- cap reclamació, sigui de sol·licitud d'alta o de modificació de dades de la inscripció.

A dia 1 de juny de 2010 el total de catalans inscrits al CERA amb dret de vot a les eleccions al Parlament de Catalunya és de 129.133.

[Federació Internacional d'Entitats Catalanes
www.fiecweb.cat](http://www.fiecweb.cat)

L'IPECC atorga els premis Batista i Roca 2010

Barcelona, 23-06-2010

L'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC), entitat membre de la Federació Internacional d'Entitats Catalanes, ha atorgat el premi Batista i Roca 2010, que correspon a l'edició XXII, a deu catalans i catalanòfils residents a l'exterior de l'àmbit lingüístic català.

Aquests guardons els va instituir l'IPECC (www.ipecc.cat) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalans i catalanòfils de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior.

Els deu premiats són els següents:

Miquel Camprubí, resident a *Tolosa de Llenguadoc* (Occitània)
Christian Camps, resident a *Agde* (Occitània)
Joan Castanyer, resident a *Frankfurt* (Alemanya)
Heike Keilhofer, resident a *Bonn* (Alemanya)
Maria Llombart, resident a *Nogent-Sur-Marne* (França)
Kathleen Mc Nerney, resident a *Mount Morris* (Estats Units d'Amèrica)
Carme Ortega, resident a *Vancouver* (Canadà)
Mercè Quixal, resident a *La Plata* (Argentina)
Miquel Serra, resident a *São Paulo* (Brasil)
Pere Vergés, resident a *Zuric* (Suïssa)

El jurat que ha atorgat els premis Batista i Roca 2010 ha estat constituït per Xavier Bada, Heribert Barrera, Teresa Clota, Enric Garriga Trullols, Dolors Làzaro, Rosa Sans, Josep Maria Solé Cavallé, i Xavier Tudela.

[Federació Internacional d'Entitats Catalanes
www.fiecweb.cat](http://www.fiecweb.cat)

D'En Thiago Mori rebem aquesta interessant col·laboració

‘É peixe’

Espanya és un país plural. O, com a mínim, fa veure que ho és. Això exigeix, evidentment, certs esforços dels que hi viuen, com ara saber dues llengües. O potser més de dues...

Hem de ser realistes: sense el castellà la vida a Espanya es fa impossible. Si per alguna raó algú que ens està llegint sap català (o gallec, o èuscar, o asturià...) sense saber castellà (conec algunes persones a l'exili en aquesta situació – poques, pero que las hay, las hay...), és important que tingui bastant present que a Barcelona, per exemple, segons on s'estigui (i segons quines coses es vulguin fer), el català resultarà inútil. Pocs són els immigrants que aprenen la llengua autonòmica; les llengües del turisme són el castellà i l'anglès (no necessàriament en aquest ordre); els tràmits amb l'estat espanyol tampoc admeten llengües autonòmiques. I, sincerament, mentre duri aquest Estat, em sembla comprensible que sigui així (aneu amb compte: he dit “comprensible”, no pas “bo” o “desitjable”).

Per sort, hi ha altres llocs i / o mitjans en els quals les llengües “dites regionals” se't fan necessàries: al mitjà universitari, per descomptat; a la vida cultural (teatre, museus) i social.

Sí, tot i la poca voluntat de veure-ho per part d'alguns, Espanya és un estat plural, que abriga diferents cultures, diferents llengües i, fins i tot, diferents nacions.

*

A vegades (no gaires, però n'hi ha) se'ns acut la idea una mica agosarada de comunicar-nos amb els altres pobles que formen l'Estat. I a vegades (no gaires, tampoc) pensem que podríem fer-ho “en llengua no castellana”. En aquest exacte moment hom se sent una mica desemparat: ens falten eines, des de les més senzilles (com ara un bon diccionari) fins a les més modernes (com pot arribar a ser un traductor automàtic consultable per Internet) que connectin directament les llengües ibèriques, sense haver de passar pel castellà.

És el que vaig pensar l'altre dia, quan vaig haver de traduir del català al gallec un diàleg senzill, de tres frases aparentment simplíssimes.

No refiant-me gaire del meu gallec, vaig voler fer servir un d'aquells famosos traductors automàtics, a veure què passava. Em vaig assabentar que sí que n'hi ha un que fa traduccions directament del català al gallec: el Google Translate. “Aquests de Google són la hòstia”, vaig pensar. Si ni els de la Generalitat (o els de la Xunta) ho havien fet, venen aquests i en un pim-pam solucionen des de fora un problema nostrat.

Transcripció a continuació el fatídic diàleg que un servidor volia traduir:

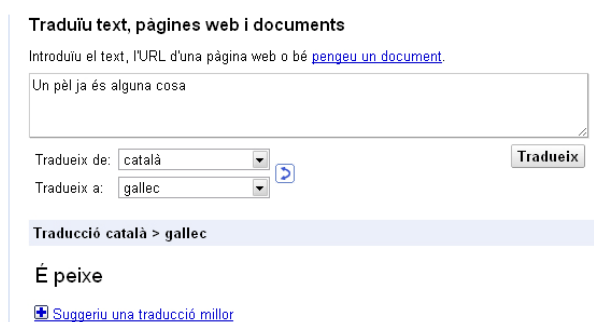
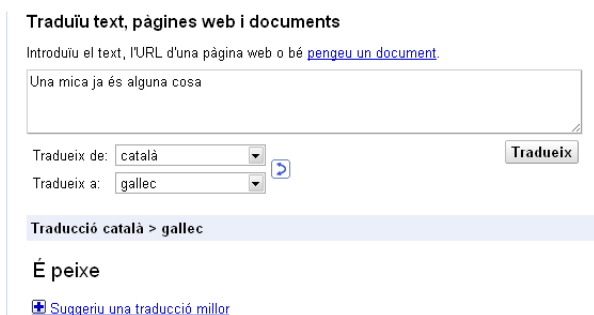
- Et sents nostàlgica?
- Una mica.
- Una mica ja és quelcom.

Quina sorpresa, quin misteri més gros se'm va presentar quan, després de teclejar l'última frase, finalment vaig prémer el botonet que deia "Tradueix".

Em deia el Google que la traducció de "una mica ja és quelcom" era la (surrealista) expressió "é peixe". Sí. Textualment així. Enganxo la imatge que em serveix de prova, perquè no en quedi cap dubte.

Vaig pensar que potser la paraula "quelcom" era quelcom de molt antic i humà, massa humà, per a un traductor d'aquests tan moderns i maquinals. Vaig canviar la primera frase per la següent: "una mica ja és alguna cosa", sinònima de la primera. I també vaig provar sinònims de la paraula "mica"

El resultat seguia sent la misteriosa frase.

Vaig pensar que ja era hora de demanar auxili a un(a) professional, perquè ja no em fiava de gairebé res. Vaig molestar una amiga que treballa amb això, la filòloga Marga Fernández, galaicocatalana llicenciada en filologia gallega, i que té una llarga experiència en traduccions del castellà i del català cap al gallec. Ella ens ha molt amablement (i sense cobrar ni un duro) solucionat la qüestió:

“Sincerament no sé com és possible aquesta traducció. No hi ha cap relació entre la frase catalana ‘una mica ja és quelcom’ i la gallega ‘é peixe’, ni en aquest context que indiqués ni en cap altre. Sembla més aviat una broma”

També em va dir que, en aquell context, una traducció possible de la frase seria “Un pouco xa é algo”.

El que ha quedat palès, per a mi, és que la culpa NO ÉS de Google, sinó de l'absència d'una eina tecnològica eficient i accessible que connecti de manera fiable les llengües romàniques, siguin elles minoritzades o no.

I, si es tracta d'una broma, he de confessar que a mi no m'ha fet gaire gràcia. Potser jo hauria de canviar el meu concepte d'humor, encara que sigui només una mica.

Perquè, com ja sabem, una mica ja és alguna cosa.

Thiago Mori, Juny de 2010

Comentari: Molt bo per aprendre a no fiar-se massa de les traduccions automàtiques. Coses semblants passen mes sovint del que sembla.

Per a fer contacte amb nosaltres podeu fer-ho mitjançant les següents adreces:
info@catalonia.com.br - per assumptes en general,
srosanas@catalonia.com.br - per a preguntes sobre assumptes culturals,
curs@catalonia.com.br - per assumptes relacionats amb el curs de català, i el
cozinha@catalonia.com.br - si relacionat amb les trobades gastronòmiques.
i també a través del telèfon (11) 5549-3840.

Generalitat de Catalunya
Departament de la Vicepresidència
Afers Exteriors i Cooperació

Comunitats
Catalanes
de l'Exterior